

Pavasarį, kovą ir balandį, prie upėtakinių upelių žvejų visada daugiau. Tokiu metu spiningautojai nelabai ką turi veikti - lydekų gaudyti negalima, didesnės upės patvinusios, šapalai provokacijoms nepasiduoda, tik meknės neblogai kimba. Todėl, norėdamas numalšinti žūklės aistrą, ne vienas spiningautojas traukia upėtakinių upelių link. Bet gegužę, kaip ir vėlesniais mėnesiais, tuose upeliuose lieka tik tikri upėtakiautojai, kuriems nesvarbu, koks sezono metas, jiems svarbiausia - upėtakių žūklė. Kada pradėti upėtakių žūklę? Tą sėkmingai galima daryti ir po Naujų metų, ypač, kai metai tokie, kaip šie - šilta, žiemos nėra, Kalėdas ir Naujuosius sutikome braidžiodami po balas. Tačiau galima ir kiek palaukti, pavyzdžiui, iki kovo, nes upėtakiai po neršto dar neatsigavę, silpni, liesi, menki kovotojai. Nelabai jie ir gali atsigauti - tame skurdžiame upelyje žiemą nieko nėra, tik upėtakio kaimynai kūjagalviai, rainės ir šlyžiai. Bet ir šių žuvelių nėra daug, o ir tos slepiasi, tad skurdžiame upelyje upėtakis valgyti nelabai turi ką. Upėtakiai laukia kovo, kai visos varlės, kurios žiemoja upėje po akmenimis, pabus ir pradės kraustytis į sausumą. Tada prasidės didžioji upėtakių puota, kurios metų upėtakiai prisiris tiek varlių, kiek tik tilps į jų skrandį. Po šios puotos jie taps atsiganę, stiprūs ir kur kas aktyvesni.

Taigi sezono pradžia yra dvejopa. Kiekvieno asmeninis reikalas, kaip elgtis - jei kas nori, upėtakius gali gaudyti sausį ar vasarį, bet tai nebus tokia pati žuvis, su kuria susikautum balandį ar gegužę.

DVEJOPA TAKTIKA

Upėtakių žūklė įvairiais metų laikais skiriasi. Pavyzdžiui, gaudant žiemą masalo traukimas turi būti labai lėtas. Dėl to dažniausiai einu pasroviui, masalą plukdau su srove gana ilgai, jį prilaikydamas tam tikrose vietose, leisdamas pažaisti masalui vienoje vietoje, tai kiek

priartindamas prie kranto, tai nutolindamas. Dažnai voblerį plukdau taip, kad jis imituotų srovės nešamą nusilpusią, be vis dar bandančia kovoti žuvelę. Tokiu atveju pasroviui plukdomą voblerį nuolat pristabdau, kad jis akimirką padirbtų, ir vėl leidžiu jam plaukti pasroviui. Žiemą upėtakių galime pagauti ten, kur vanduo gana ramus, upės atkarpa lygi, atrodytų, visai neįdomi.

Atėjus pavasariui taktika keičiasi. Tada einu prieš srovę, judu kur kas greičiau nei žiemą, nueinu gerokai daugiau, nes viskas vyksta kur kas greičiau nei žiemą. Pavasarį, kai upėtakiai jau atsigavę, labiau mėgstu greitesnį masalo traukimo tempą. Dažniausiai masalą metu prieš srovę ir traukiu pasroviui. Galima būtų eiti ir pasroviui ir plukdyti voblerius, bet toks gaudymas - pernelyg lėtas, neįdomus, be to, eidamas prieš srovę turiu'mažiau šansų išbaidyti upėtakį, nes ateinu upėtakiui iš nugaros ir jis manęs nemato. Galiu arčiau prieiti, tinkamai užmesti masalą, turiu kur kas daugiau laisvės manevrams.

MASALO VALDYMAS

Eidamas prieš srovę, atsistoju prieš tą vietą, kur manau esant upėtakio slėptuvę, ir metu masalą prieš srovę, kad jis nulėktų toliau, nei upėtakio slėptuvė. Tuo pat metu, kai masalas paliečia vandenį, užlenkiu ritės lankelį ir staiga pasuku ritės rankenėlę, kad vobleris nuskęstų į reikiamą gylį. Traukiu voblerį taip, kad masalas praplauktų kuo arčiau menamos upėtakio slėptuvės. Aišku, labai norisi, kad masalas praplauktų upėtakiui prieš nosį, tačiau upėtakių slėptuvės nėra paprastos vietos, tad ne visada tai pavyksta. Bet jei masalas praplaukia upėtakiui virš galvos, reta žuvis nepasinaudoja tokia proga. Todėl vienas iš svarbiausių dalykų yra masalo valdymas.

Turiu nebijoti kerplėšų, nebijoti prarasti masalų, nes tik rizikuodamas iš labiausiai komplikuotos (mums, žvejams) slėptuvės išprašysiu „profesorių", o ne paprastą upėtakiuką, kuriam dėl jauno amžiaus teko ne itin gera slėptuvė. Bet būna dienų, kai žuvys kiurkso savo slėptuvėje ir į nieką nereaguoja. Būna, kad pabaidyta žuvis bijo griebti masalą, tačiau prastų dienų būna žvejojant bet kurias žuvis, tad ir upėtakis - ne išimtis;

Kai voblerį užmetu prieš srovę, jį traukiu taip, kad plauktų kiek greičiau už srovę ir dirbtų. Metimams prieš srovę geriausia naudoti plaukiančius voblerius, bet nebūtinai agresyvius „crank“ su plačiais liežuvėliais. Pavasarį naudingesni „minnow“, o „crank“ valanda išmuš vėliau, kai bus šilčiau, kai skraidys daug vabzdžių, bus daugiau triukšmo. Tiesa, pavasarį labai sėkmingi gali būti trumpi, kuproti, varles imituojantys vobleriai. Ypač jie pasiteisina tuo metu, kai varlės iš upės migruoja į pievas.

Pasroviui masalą galima traukti ir kitaip, kad jis imituotų sužeistą ar apsvaigusią žuvelę. Tada valą geriausia vynioti tokiu greičiu, kokiu teka srovė, kad vobleris plauktų beveik nedirbdamas, o traukimo metu voblerį reikia kartais timptelėti „aštriais" viršūnėlės judesiais, kad vobleris trumpam atgytų ir vėl nurimtų. Toks masalo pateikimas kartais būna sėkmingesnis už tradicinį voblerio traukimą pasroviui. Naudojant tokį traukimo stilių, dažnai parankiau užkabinti neutralaus plūdrumo arba skęstantį voblerį.

VIENAS METIMAS AR ILGESNIS ĮKALBINĖJIMAS?

Jei upėtakis yra aktyvus ir gerai nusiteikęs, jis masalą atakuoja jau pirmo metimo metu. Jei pasyvesnis, gali sureaguoti į voblerį, bet jo neatakuoti. Jei esu įsitikinęs, kad upėtakis yra slėptuvėje ir nerodo noro pulti voblerį, skiriu jam daugiau laiko - keičiu masalus, bandau įsiūlyti kitokių dydžių, kitokių atspalvių, kitaip dirbančius voblerius. Kartais tai padeda, o kartais visos pastangos būna ignoruojamos, tad tenka eiti tolyn.

Nėra taip, kaip kalbama, kad jei upėtakis pamatė masalą, bet nepuolė, tai ir nepuls.

Jei upėtakio neišgąsdinai, tai jį dar galima išprašyti kitu masalu.

Labai smagu su upėtakiu žaisti katę ir pelę pastebėjus, kad žuvis yra slėptuvėje. Tada tiksliai žinai, kad žuvis ten yra. O jei toks upėtakis vilionėms nepasiduoda, ateini pas jį kitą kartą ir žaidimą pradedi iš naujo - dar įdomiau. Jei upėtakis didelis, žaidimas gali ilgai užtrukti. Bet čia ir yra pats didžiausias tokios žūklės žavesys.

Straipsnis pagal zvejokime.blogspot.com